

En lektion i icke-våld

En gång var bomber inte något som faller från skyn och kan ödelägga hela städer, ja länder. Nej, det var små explosiva dosor som kastades av elegant mustaschpydda anarkister mot statsöverhuvuden och storkapitalister. De kastades i hat mot en fiende som kunde göras ansvarig för mycket av nöd och hunger. De fattiga i samhället, också det svenska samhället, kunde känna sig förtryckta av en ockupationsmakt. De saknade mänskliga rättigheter, hade ingen rösträtt, ingen möjlighet att få leva ett hyggligt liv. Nästan hälften av de fattigas barn dog som små, de som överlevde fick redan i 8-9-årsåldern börja slita för födan på fabriker och verkstäder. De vuxna som inte orkade med, eller fick arbete, placerades som "hjon" på arbetsinrättningar, de gamla blev hjon på fattighuset eller fick gå mellan gårdarna som ovälkomna inhyningar.

Inte underligt om man kände hat, om man tyckte att man måste försvara sig med våld mot våldet, om man gjorde revolutioner.

Men Sveriges politiska och sociala historia är märkligt oblodig. Redan tidigt avskrev man våldet som vapen i klasskampen, fastslog att det var reformernas och inte revolutionens väg man hade att gå. Det kostade och krävde mycket, ockupationen blev långvarig, frigörelseprocessen utdragen. Men hur många är det i dag som tror att det skulle ha varit lyckligare för oss om vårt land genomgått en revolution som t.ex. den ryska?

Den svenska demokratis genombrott kan vara något av en lektion i användandet av ickevåldsmotstånd, visar att man kan nå längre med en enveten och seg fredlig kamp än med vapen.

FREDEN

Nr 18

Årg. 36

Pris 50 öre

22 nov. 1963

FREDEN ÄR MÄNSKLIGHETENS STÖRSTA TANKE

Större uppgift nu för Dolcis vänner

Höjdpunkten vid det av Svenska Dolcikommittén anordnade mötet i ABF-huset i Stockholm på temat "Vi vill ett annat Sicilien" var redaktör Sven Järstedts mänskligt gripande skildring av hans upplevelser i "svenskbyn" Roccamena i samband med Danilo Dolcis fasta — folket på torget, Dolci i säng, omgiven av människor, och sedan uttaget ur Roccamena. Över tusen personer, nästan hela byn, deltog. Detta var en framgång som överträffade även de vildaste förväntningar. Det visade sig nu för första gången att människorna börjar förstå att det är deras sak, som Dolci och hans medarbetare kämpar för.

Uttaget ur staden, med Dolci ridande på en mula, var en upplevelse av biblisk resning, sade Tom Johannesson. Både Johannesson och Jerstedt visade färgbilder från Roccamena.

Den stora överraskningen vid mötet var att Eyvind Hytten, Danilos generalsekreterare, oväntat dök upp i salen. Det var en första redovisning av de senaste veckornas händelser som han gav:

— Nu vet vi att det går att göra något i Roccamena. Vi har de materiella och psykologiska förutsättningarna för att göra ett varaktigt och genuint utvecklingsarbete. Om Svenska Dolcikommittén och dess vänner haft en stor uppgift tills nu, har den blivit ännu större på grund av det genombrott som Bruca-manifestationen betyder. Det kanske inte alls räcker med vad vi gjort i år för att få Bruca-dammen att växa. Det kanske vill mera till. Men nu finns de psykologiska förutsättningarna bland den lokala befolkningen.

Jag var en av de 7-8 utländska

representanter som på söndagen talade på piazzan i Roccamena och kunde då i en hälsning från Sverige berätta att 187 svenskar fastade med Roccamenaborna den dagen (Det slutliga antalet blev 214; red:s anmärkning) och ni kan föreställa er vilket intryck det gjorde på åhörarna när de fick veta att det var fler som fastade i Sverige än i Roccamena, sade Eyvind Hytten, som framförde hälsningar och tack från Dolci och Roccamena.

Övriga talare vid mötet var Ebba Gullmar, fader Jean Paillard och Bertil Svahnström.

Paulingbesöket:

Storkyrkan fackeltåg

Den nykorade nobelpristagaren professor Linus Pauling anländer till Stockholm den 18 december. Han talar vid en fredshögtid i Storkyrkan den 19 kl. 20. Det fullständiga programmet kommer att delges i nästa nummer av Frenden.

Omedelbart före mötet i Storkyrkan kommer Stockholms ungdom att hylla nobelpristagaren med ett fackeltåg.

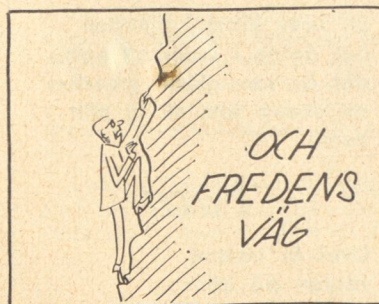
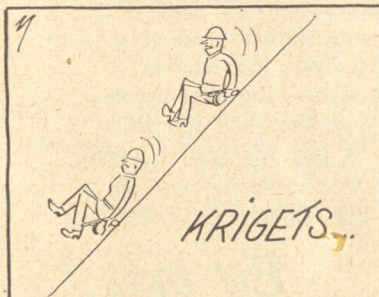
Dick Mossberg fastade 5 dagar

När vpl Dick Mossberg — vars motivering för sin totalvägran återgavs i förra numret av Frenden — måndagen den 11 november började avtjäna sitt fängelsestraff på Bogesund inledde han som han tidigare tillkännagett en fasta. Han blev då överförd till centralfängelset på Långholmen där han plameras på sjukavdelning för observation.

Man framhöll för honom att hans fasta med därav följande sjukhusvistelse kommer att beröva annan person vård på grund av den mycket ansträngda situationen vid anstaltens sjukavdelningar. För att andra ej skulle bli lidande för hans skull avbröt han fastan efter fem dagar, på villkor att han fick ett intyg från fängelsevårdsdirektör Gunnar Rudstedt att dessa hänsyn var anledningen.

Med detta intyg på fickan blev han frigiven från Långholmen med order att på egen hand bege sig tillbaka till Bogesund, där han nu avtjänar resten av sin strafftid.

Om sin "kompromiss" med fängelseledningen berättar Dick Mossberg för Frenden: "I den här saken känner jag mig så stark att jag kan visa mig svag. Jag vill inte beröva andra sjukhusvård och är angelägen att visa att jag inte är någon fanatiker. Jag vet att jag kommer att bli dömd på nytt, och till nästa gång har myndigheterna nu riklig tid på sig att ordna så att det är sörjt för även sådana fall som mitt. Då kommer jag inte att böja mig för samma argument som i dag, ty ansvaret kommer nästa gång att vila på fängelsevårdsmyndigheterna och inte på mig."

FREDENS julnummer

blir 12 sidor
rikhaltig
läsning

Rekvirera extraex. att sprida
bland dina vänner!

Att leva i en delad värld var temat för en konferens som Uppsala-Gästrikedistrikt av SFSF och Gävleborgs ABF-distrikt nyligen anordnade i Gävle. På bilden fr.v.: Ombudsman Lennart Ivarsson, Stockholm, Marianne Eriksson, Skutskär, fil. lic. Ulrich Herz, Stockholm, Helge Pettersson, Skutskär och Johan Hillgren, Skutskär. Se art. på sid. 6!